

## หลวงพ่อกุณ ปรีสุกโร นักบุญแห่งด่านขุนทด

**หลวงพ่อกุณ ปรีสุกโร** หรือ **พระเทพวิฑฺฒายค** พระมหาเถระแห่งแดนอีสาน อดีตที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค 11 และอดีตเจ้าอาวาสวัดบ้านไร่ อำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา พระสงฆ์ชาวไทยเลื่อมใสศรัทธามากที่สุดรูปหนึ่งในปัจจุบัน เอกลักษณ์ของหลวงพ่อกุณที่โดดเด่นคือ “การนั่งยอง พูตกุ้ม” ดำรงตนแบบสันโดษ จนกลายเป็นภาพที่เห็นกันชินตา

### ปัจฉิมบท

นามเดิมของท่านคือ คุณ วัชรพลกรัง เป็นชาวบ้านไร่ ตำบลกุดพิมาน อำเภอด่านขุนทด ครอบครัวของท่านเป็นชาวไร่ชาวนาที่อยู่ห่างไกลความเจริญ บิดามารดาของหลวงพ่อกุณ เสียชีวิตตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก หลวงพ่อกุณกับน้องๆ จึงอยู่ในความอุปการะของนางสาว

เมื่ออายุได้ 6-7 ขวบท่านได้เรียนหนังสือทั้งภาษาไทย และภาษาขอม ที่วัดบ้านไร่ นอกจากนี้ พระอาจารย์ที่วัดยังมีเมตตาอบรมสั่งสอนวิชาคณาอาคม เพื่อป้องกันอันตรายต่างๆ ให้แก่หลวงพ่อกุณอีกด้วย

เมื่ออายุได้ 21 ปี ท่านจึงได้อุปสมบท โดยมีพระครูวิจารณ์ศีลกิจ อดีตเจ้าคณะอำเภอด่านขุนทด เป็นพระอุปัชฌาย์ พระกรรมวาจาจารย์ คือพระอาจารย์สูง วัดโคกศรีษะ ได้รับฉายาว่า **ปรีสุกโร** และได้ฝากตัวเป็นศิษย์หลวงพ่อด่าง วัดบ้านหนองโพธิ์

### ท่องโลกธรรม

หลังจากได้ปรณณิบัติรับใช้หลวงพ่อด่างมานานพอสมควร หลวงพ่อด่างก็ได้พาไปฝากตัวเป็น ลูกศิษย์หลวงพ่อด่าง พุทฺธสโร ซึ่งเป็นพระอาจารย์ผู้ทรงคุณทั้งทางธรรม และทางไสยเวทย์ ได้ให้การอบรมสั่งสอนแก่หลวงพ่อกุณทั้งการศึกษาและพระธรรม ควบคู่กับการปฏิบัติพระกัมมัฏฐาน เน้นเรื่องการมี “สติ” ระลึกรู้ พิจารณาอารมณ์ต่างๆ ที่มากระทบ และให้เกิดความรู้เท่าทัน

เมื่อหลวงพ่อด่างเห็นว่าลูกศิษย์ของตนมีความรอบรู้ ชำนาญการปฏิบัติธรรมดีแล้ว จึงแนะนำให้ออกธุดงค์จาริกไปตามป่าเขาลำเนาไพร ฝึกปฏิบัติธรรมเบื้องสูงต่อไป ระยะแรกหลวงพ่อกุณธุดงค์จาริกอยู่ในเขตจังหวัดนครราชสีมา จากนั้นจึงจาริกไกลออกไป กระทั่งถึงประเทศลาว และกัมพูชา มุ่งเข้าสู่ป่าลึกเพื่อทำความเพียร ให้เกิดสติปัญญา เพื่อการหลุดพ้นจากกิเลสตัณหา และอุปาทานทั้งปวง

## กลับสู่มาตุภูมิ

หลังจากที่พิจารณาเห็นสมควรแก่การปฏิบัติแล้ว หลวงพ่อคุณเดินทางกลับสู่ประเทศไทย เดินข้ามเขตแดนทางจังหวัดสุรินทร์ สู่จังหวัดนครราชสีมา กลับสู่ถิ่นเกิดที่บ้านไร่ สืบสอนพุทธศาสนิกชนให้อยู่ในศีลในธรรม ขณะเดียวกันก็เริ่มดำริให้ก่อสร้างถาวรวัตถุทางพระพุทธศาสนา โดยเริ่มสร้างพระอุโบสถเมื่อปี พ.ศ. 2496

นอกจากนั้น หลวงพ่อคุณยังดำริให้สร้างกุฏิสงฆ์ ศาลาการเปรียญ จุดสระน้ำไว้เพื่ออุปโภคและบริโภค รวมทั้งการสร้างโรงเรียนวัดบ้านไร่ เพื่อการศึกษาของเยาวชนละแวกนี้อีกด้วย

## ปราชญ์แห่งที่ราบสูง

หลวงพ่อกุณถือว่า เป็นพระเถระชั้นผู้ใหญ่ของจังหวัดนครราชสีมา มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวคือ การใช้ภาษาพูดสมัยโบราณ โดยมีคำว่ามิงและกูเป็นคำติดปาก และมักจะชอบนั่งยองๆ หลวงพ่อกุณให้เหตุผลว่าเป็นท่าที่สบายที่สุด อีกทั้งเป็นลักษณะของคนเตรียมพร้อมที่ลุกเดินไปไหนมาไหนได้ทันที จะหยิบจับอะไรก็ง่ายและสะดวกในการทำงาน นอกจากนี้ ท่านยังเป็นพระนักเทศน์ สอนประชาชนด้วยคำง่ายๆ แต่ได้เนื้อหาธรรมะอันลึกซึ้ง ด้วยจริยวัตรที่เรียบง่าย และเป็นกันเอง ท่านจึงเป็นที่เคารพศรัทธาของลูกศิษย์ และพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ

ขณะเดียวกันท่านก็ได้สร้างวัตถุมงคลมากมาย ซึ่งล้วนมีพุทธคุณด้านเมตตา มหานิยม และแคล้วคลาด จนวัตถุมงคลของท่านกลายเป็นที่นิยมของเซียนพระและนักสะสมทั่วประเทศ

หลวงพ่อกุณจะสั่งลูกศิษย์ลูกหาเสมอว่า เมื่อมีพระเครื่องของหลวงพ่อกุณติดตัว ให้ภาวนา **“พุทโธ”** ให้ทำจิตให้เป็นสมาธิเนืองแน่น ละเว้นถ้อยคำคำท้อ อย่าผัดสารีหรือกรรยาผู้อื่น ให้สวดมนต์ก่อนเข้านอนทุกคืน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด

ท่านย้ำเสมอว่า **“ถ้ามีใจอยู่กับ พุทโธ ให้เป็นกลางๆ ไม่สอดสายไปที่ไหน นั่นหมายความว่า ใจเป็นสมาธิ จะช่วยปกป้องคุ้มครองเราได้ดียิ่ง...ยิ่งกว่ามีวัตถุมงคลใดๆ ในโลก”**

บุคคลทั่วไป หากมิได้สัมผัสตัวตนที่แท้จริงของหลวงพ่อกุณแล้ว มักจะมองท่านว่าเป็นพระที่แกร่งกล้าอาคม แต่ลูกศิษย์ลูกหาที่ได้พบและสนทนาร่วมกับท่านพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ท่านคือ **“ปราชญ์แห่งที่ราบสูง”** ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ที่ท่าตรงไปตรงมา พูดจาถึงกู แต่ภายในจิตวิญญาณของหลวงพ่อกุณ ท่านเป็นพระที่เป็นพระแท้ คือมีจิตเมตตาเป็นที่ตั้ง แม้ในยามที่วัดบ้านไร่มีปัญหาหรือมีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างลูกศิษย์ หลวงพ่อกุณท่านได้ตัดสินใจเดินจากวัดบ้านไร่ไปอย่างเงียบ ๆ พร้อมทั้งปริศนาที่ว่า

**“เป็นธรรมดา เปรียบเสมือนต้นไม้ หากมีลูกไม้ ย่อมจะเป็นที่จิกกินของสัตว์หรือคน แม้กระทั่งคน หากมันเมื่อหมดลูก หมดผล ก็หมดการแก่งแย่ง แต่อีกไม่นานต้นไม้นั้นก็ออกลูกออกมาให้เป็นเช่นนี้เรื่อยไป”**

ไม่เคยมีใครพบเห็นหลวงพ่อกุณกราดเกรี้ยวหรือกุกกักหน้ากับเหตุการณ์ร้ายๆ ที่เกิดขึ้นภายในวัด อันเนื่องจากรายได้ที่มากมายที่ประชาชนศรัทธาในบารมีของท่าน สิ่งทีหลวงพ่อกุณฯแสดงออกมาทุกครั้งในการ

ให้สัมภาษณ์หรือสนทนารธรรม ได้แสดงให้เห็นว่า ท่านนั้นมีจิตที่แจ่มใส หมดสิ้นแล้วซึ่งกิเลส เป็นที่พึงทางธรรมได้อย่างแท้จริง

**“คนเรา เมื่อมีเมตตาให้กับผู้อื่น ผู้อื่นเขาก็จะให้ความเมตตาตอบสนองต่อเรา ถ้าเราโกรธเขา เขาก็จะโกรธเราตอบเช่นกัน ความเมตตาที่เหลือ คืออาวุธ ที่จะปกป้องตัวเราเอง ให้ไปได้ตลอดรอดฝั่ง เป็นอาวุธที่ใครๆ จะนำเอาไปใช้ได้ จักว่าเป็นของคตินักแล”** นี่คือนิพนธ์ธรรมคำสอนที่ท่านมักมอบให้ลูกศิษย์เสมอๆ

นอกจากนี้ ท่านมักจะให้คาถากับลูกศิษย์ใช้บริกรรมเวลานั่งสมาธิว่า **“เวลาหายใจเข้า ให้บริกรรมว่า ตาย เวลาหายใจออกให้บริกรรมว่า แม่ เป็น ตายแม่...ตายแม่...ตายแม่ ไปเรื่อยๆ จะได้มีจิตที่ไม่ประมาทอยู่เสมอ”**

### **เมตตาธรรม บำเพ็ญสาธารณะประโยชน์**

หลวงพ่อกุณฯเป็นพระผู้มีอาจารย์วัตรสันโดษ มีก้น้อย มีเมตตาธรรมสูงส่ง ปราศจากมัจฉริยะ คือปราศจากความตระหนี่ถี่เหนียว ชอบที่จะช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก

ด้วยท่านมีลูกศิษย์จำนวนมาก จึงมีผู้นำเงินมาบริจาคให้ท่านเป็นจำนวนมาก ท่านก็ได้นำไปสร้างสาธารณะประโยชน์มากมายทั่วทั้งจังหวัดนครราชสีมา อาทิ โรงพยาบาล, โรงเรียน, มหาวิทยาลัย, ถนน และมอบทุนการศึกษาให้ลูกหลานชาวโคราชอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังมอบเงินสร้างวัด โรงเรียน และมหาวิทยาลัยหลายแห่งทั้งในและต่างประเทศ บริจาคเงินทองเพื่อช่วยเหลือสาธารณะสูงต่างๆ แต่ละเดือนเป็นจำนวนหลายแสนบาท และได้กุศลเกล้าถวายเงินแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 กว่า 100 ล้านบาท เพื่อใช้ตามพระราชอัธยาศัยอีกด้วย

**“หลวงพ่อกุณฯเป็นคนยากจนมาโดยกำเนิด จึงอยากคิดช่วยเหลือคนอื่น การนำเงินออกไปช่วยคนอื่น ก็จะมีคนบริจาคเรื่อยๆ ถ้าเก็บไว้จะทำให้ตนตามอด ใจก็บอดอีกด้วย จึงอยากช่วยคนอื่นอยู่เรื่อยๆ วันใดไม่มีคนมาขอเงิน ก็ไม่ค่อยสบายใจ”** นี่คือนิพนธ์ที่ท่านเคยกล่าวไว้

วันที่ 16 พ.ค. 2558 เวลา 11.45 น. หลวงพ่อกุณฯได้ละสังขารจากโลกนี้ไป เนื่องจากโรคหัวใจ **แม้ลมหายใจจะละจากขันธไปแล้ว แต่ท่านก็ยังต้องการยังประโยชน์ให้กับสาธารณชนอย่างถึงที่สุด**

ท่านได้ทำพิธีกรรมระบุดว่า เมื่อท่านมรณภาพ ขอบริจาคสังฆารเป็น “อาจารย์ใหญ่” ให้แก่ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อให้นำไปศึกษาค้นคว้าตามวัตถุประสงค์ของภาควิชา โดยขอให้คณะแพทยศาสตร์ฯ ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและการสวดพระอภิธรรมที่คณะเป็นเวลา 7 วัน และเมื่อสิ้นสุดการศึกษาค้นคว้าของภาควิชากายวิภาคศาสตร์ฯ มหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้ว ให้ประกอบพิธีบำเพ็ญกุศลอย่างเรียบง่ายร่วมกับอาจารย์ใหญ่ท่านอื่นๆ ในปีนั้น ละเว้นการพิธีสมโภชใดๆ ห้ามขอพระราชทานเพลิงศพ โศกและพระราชพิธีอื่นๆ เป็นกรณีพิเศษหรือเป็นการเฉพาะ แล้วให้นำร่างท่านไปเผาที่ฌาปนสถานวัดหนองแวง (พระอารามหลวง) อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น (หรือวัดแห่งอื่นตามเห็นสมควร) และเมื่อดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ขอให้คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น นำอัฐิ ถ้ำท่าน และเศษอังคารทั้งหมดไปลอยที่แม่น้ำโขง จังหวัดหนองคาย ตามที่เห็นสมควรและเหมาะสม

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดร่วมกันประชุมและลงมติให้ดำเนินการตามพิธีกรรมฉบับดังกล่าวทุกประการ โดยไม่มีการนำไปบำเพ็ญกุศลที่วัดบ้านไร่ดังที่มีลูกศิษย์จำนวนหนึ่งร้องขอแต่อย่างใด

ทั้งนี้ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ พระราชทานน้ำหลวงสงฆ์ 12 พวง โดยมอบหมายให้สำนักพระราชวังเป็นผู้ดำเนินการ พร้อมทั้งพระราชทานโกศโกบรมจรุศพ พร้อมฉัตรเบญจา เป็นกรณีพิเศษ

*ไม่น่าแปลกใจที่ชาวด่านขุนทด และลูกศิษย์ลูกหาพากันขนานนามท่านว่า “เทพเจ้าแห่งด่านขุนทด”*

ณ สักรา  
อุทยานไทย